

Ze hadden dus niet minder dan 400 mandjes in één enkelen dag soldaat gemaakt.

Ik vroeg iemand, dien ik met die gevangen chò-chen wel eens had zien loopen, wat hij daarmee deed. Hij trok ze alleen de veeren uit, die hij tot een of ander doel aanwendde. Zijn zoon had er eens twee geslacht en gekookt. Ze smaakten goed, «màr ze wère *toai* oor,» zeide hij. Over de chò-chen genoeg.

Ik zou nog een welbekend zwart dier onrecht aandoen, door in dezen zijn naam te verzwijgen, waar hij altijd genoemd wordt bij gelegenheden, waar wát te *halen* valt. Ge vermoedt het al, het is de kraai. Bij roofpartijen als de bovenbeschrevene, mocht zij natuurlijk niet ontbreken. Met haar zwarte kleur zag men ze gemakkelijk tusschen de mooie witte vogels doorvliegen. Ik geloof, dat het zondenregister van de zwarte kraai nooit volkomt. Nu hoorde ik pas weer, dat een schaapherder altijd op zijn qui vive moest zijn, met schapen, die gauw jongen zouden werpen. Lag zoo'n schaaap bij die gelegenheid wat afgelegen, en had de herder het niet dadelijk gezien, dan waren de kraaien hem al voor en verscheurden het pasgeboren lam op staanden voet. Als mijn zegsman in vroeger tijd nog hazen in strikken ving, moest hij niet te lang wachten met naar die strikken te gaan zien, want dan liep hij hard kans een gevangen langoor half verscheurd te vinden. Dat was het werk van kraaien en eksters, zei hij; die wachtten net zoo lang, tot de haas zich in den strik geworgd had en vielen dan eerst op de ooggen aan, om hem vervolgens verder aan te spreken. Misschien komt er nog meer.

Zelfs als het land al omgeploegd was, bleef het nog dagen lang bedekt met vogels, die aasden op de punten die hier en daar nog uit den grond staken en de eerst zwart gekleurde akker was dan om zeer gemakkelijk te begrijpen redenen vuil wit geverfd.

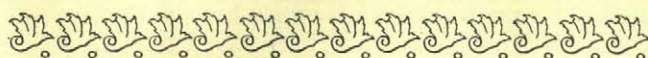
Nog even een stukje landbouw. Bij voorkeur werden en worden nóg, — maar waarschijnlijk door het aanwenden van kunstmest — nu minder) de vijfvoeten als mest gebruikt op het land, waar beetwortels gezaaid zouden worden.

Verbazend groote peeën kwamen in het najaar uit den grond. Nauwelijks was dan ook de beetwortelcampagne begonnen, of aan de schuur van mijn oom, als om elke andere meening te logenstraffen, hingen een paar reusachtige «sukerpeeën». Nu, hij leefde ook voor de beetwortelcultuur.

Met aardappels ging het minder goed. De opbrengst was overvloedig, maar de smaak ongenietbaar. Ze waren veel te «spekkig», zelfs nog, als er reeds eerst een andere vrucht van het land gehaald was.

Rotterdam.

J. VIJVERBERG.

UIT HET LEVEN DER KIEVITEN.

Maart is weer in 't land en als de Maartsche buien niet al te streng zijn, dan hooren we 't vroolijk „Kieviet!” vergezeld van 't „woe-woe-woe!” der vleugelslagen weldra weer boven de lage landen. Dan maken de eierzockers zich weer op en speuren houding en beweging der fraaie bonte vogels na om daaruit een diagnose omtrent nest en eieren vast te stellen, die gewoonlijk leidt tot leege nestjes en verkochte eitjes. We mogen over het al of niet nuttig zijn der kieviten lang en breed delibereeren, zoolang de groene zwart gevlekte eitjes een duur betaald luxe artikel blijven, zal een protest tegen het rapen zeker weinig helpen,

tenzij... de menschen wijzer worden en de behoefte aan enkele centen niet zoo spreekt.

Merkwaardig is zeker daarom, wat ik verleden jaar van mijn broer hoorde, merkwaardig om de gedragingen van de menschen, zoowel als van de vogels.

Mijn broer is landbouwer in het kooldistrict, een gedeelte van Noord-Holland, dat van Alkmaar af een groot gedeelte van Heerhugowaard, Geestmerambacht, Zijpe, enz. omvat en tot voorbij Schagen doorloopt. Mijn broer woont in 't hartje, aan den Langendijk, *het* koolland bij uitnemendheid.

Op een schoonen morgen van een der dagen, dat ik bij hem logeerde, voeren wij met een schuitje tusschen de koolakkers door en spraken over zieken en zwakken in de kool, omvallers, draaihartigen, e. m. a. Zoo babbelende komen we langs een lage wei.

„Hé vader,” zei mijn dochttertje, dat ook mee was, „wat voor vogels zijn dat?” Ze kende als kind van den Gelderschen achterhoek de kievit niet. Natuurlijk volgde een gesprek over kieviten, eieren en het zoeken, waarvan oom Hendrik vele bijzonderheden wist. Hij kan ze vinden, hoor!

„Heb je er nogal gevonden van 't jaar,” zei ik.

„Neen broer, daar doen we hier niet aan, of je moet er bij toeval tegen oploopen. Maar dan rapen we ze toch niet. We sparen hier de kieviten, omdat we vinden, dat de enkele centen der eieren niet opwegen tegen de schade wegens 't verdelgen der jonge vogels. We doen alle moeite om ze hier te houden. Daar zal ik je een aardig geval van vertellen.

Ik had een nest met 4 kievitseieren op een stuk land, dat ik moest ploegen. Al ploegende was ik er op 't laatst aan toe. Goede raad was duur. Ik nam de eieren op, legde ze zoolang op het geploegde deel en weldra was het oude nest door het scherpe kouter omgekeerd en onder de zwarte aarde verborgen. Toen maakte ik met mijn klomp een kuiltje, legde de eieren er in en ploegde de rest van 't land!”

„En de vogels?”

„Waren denzelfden dag al weer op de eieren. Een poos later vonden we de jongen!”

Ik vond dit geval zóó aardig, én om de wijze van vogelbescherming, én omdat hier 't bewijs geleverd wordt, dat een kievitsnest niet zoo gemakkelijk „verstoord” wordt, dat ik hoopte, dat het een plaatsje in D. L. N. kon waardig gekeurd worden.

A. D.

A. JOMAN.

Rotterdamsche Natuurhistorische Club.

Vergadering 26 Maart 1907.

De voorzitter, de heer Haverhorst, opent de vergadering, waarna de heer v. d. Houten een aantal vormen vertoont van *Fritillaria Meleagris* L., benevens een *Anemone nemorosa* L., door een zwam aangetast.

De heer Buis geeft rond *Zanclognata Emortualis* W. V., 5 Juni 1906 te Nunspeet gevangen, en tevens *Pyrameis cardui* L. en *Pyr. Myrimna*.

De heer J. G. Zöllner brengt een aantal variëteiten ter tafel van een vlindersoort.